

“ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ”

(2:1-13)

ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਕਈ ਅਧਿਆਇ ਐਨੇ ਖਾਸ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਖਾਸੀਅਤ ਵਿਖਾਉਣ ਲਈ ਸਾਡੀ ਕਾਬਲੀਅਤ ਨੂੰ ਲਲਕਾਰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਉਤਪਤ 1, ਯਸਾਯਾਹ 53, ਰੋਮੀਆਂ 8, 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 15 ਅਤੇ ਇਬਰਾਨੀਆਂ 11 ਹਨ। ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2 ਵੀ ਇਕ ਖਾਸ ਅਧਿਆਇ ਹੈ। ਇਸ ਇੱਕੋ ਅਧਿਆਇ ਤੇ ਅਧਾਰਿਤ ਦਾ ਹੱਥ ਆਫ਼ ਦਾ ਬਾਈਬਲ ਸਿਰਲੇਖ ਨਾਲ ਇਕ ਪੂਰੀ ਕਿਤਾਬ ਬਣੀ ਹੈ।

ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2 ਅਧਿਆਇ ਸਾਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦੇ ਜੀ ਉੱਠਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਪੈਂਟੀਕਾਸਟ ਬਾਰੇ ਦੱਸਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਵਰਣਨ ਹੈ ਕਿ ਤਿਉਹਾਰ ਦੇ ਉਸ ਦਿਨ (ਅਤੇ ਉਹਦੇ ਝੱਟ ਬਾਅਦ) ਕਲੀਸੀਆ ਕਾਇਮ ਹੋਈ, ਇੰਜੀਲ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਪੂਰੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦਾ ਇਕ ਨਵਾਂ ਵਰਗ ਹੋਂਦ ਵਿਚ ਆਇਆ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਸੀਹੀ ਕਰਕੇ ਜਾਣਿਆ ਜਾਣ ਲੱਗਾ (11:26)। ਉਹ ਦਿਨ ਖੁਦਾ ਦੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਨੰਤ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਮਕਸਦਾਂ ਦੇ ਪੂਰਾ ਹੋਣ ਦਾ ਐਲਾਨ ਸੀ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 3:10, 11)।

ਉਸ ਦਿਨ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਦਿਆਂ, ਆਓ ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਯਸਾਯਾਹ 2 ਵਿਚ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਹੀਆਂ ਗਈਆਂ ਕੁਝ ਮੁੱਖ ਗੱਲਾਂ ਤੇ ਲਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ ਮਸੀਹ ਦੇ ਰਾਜ ਦੇ ਕਾਇਮ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ: “ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਇਉਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਭਵਨ ਦਾ ਪਰਬਤ ਪਹਾੜਾਂ ਦੇ ਸਿਰੇ ਤੇ ਕਾਇਮ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ...” (ਆਇਤ 2)। ਯਸਾਯਾਹ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ “ਸਭ ਕੌਮਾਂ ਉਸ ਦੀ ਵੱਲ ਵਗਣਗੀਆਂ” (ਆਇਤ 2) ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਕਿਉਂ ਜੋ ਵਿਵਸਥਾ ਸਿਓਨ ਤੋਂ ਨਿੱਕਲੇਗੀ, ਅਤੇ ਯਹੋਵਾਹ ਦਾ ਵਚਨ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਤੋਂ” (ਆਇਤ 3)।

ਜੀ ਉੱਠਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦਿਆਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਯਸਾਯਾਹ ਦੀ ਹੀ ਅਰਥਾਵਲੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਸੀ।

ਇਉਂ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਜੋ ਮਸੀਹ ਦੁਖ ਝੱਲੇਗਾ ਅਰ ਤੀਏ ਦਿਨ ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਫੇਰ ਜੀ ਉੱਠੇਗਾ। ਅਤੇ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਸਾਰੀਆਂ ਕੌਮਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਦੇ ਨਾਮ ਉੱਤੇ ਤੌਬਾ ਅਰ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਮਾਫ਼ੀ ਦਾ ਪਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ (ਲੂਕਾ 24:46, 47)।¹

ਉੱਪਰ ਉਠਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਰਸੂਲਾਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਵਾਅਦੇ ਦੀ ਉਡੀਕ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿਚ ਰਹਿ ਕੇ ਕਰਨ (1:4, 5)। ਉਸ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ‘ਧਰਤੀ ਦੇ ਬੰਨੇ ਤੀਕਰ’ ਉਹਦੇ ਗਵਾਹ ਹੋਣਗੇ (1:8)। ਉਹਦੇ ਸਵਰਗ ਤੇ ਉਠਾਏ ਜਾਣ ਬਾਅਦ, ਚੇਲੇ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿਚ ਚਲੇ ਗਏ (ਲੂਕਾ 24:52, 53; ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 1:12, 13) ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉੱਥੇ ਉਡੀਕ ਕਰਦਿਆਂ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਉੱਤਰਿਆ (2:1-4)।

ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 11 ਵਿਚ ਪਤਰਸ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਅਧਿਆਇ 2 ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ‘ਅਰੰਭ’ ਸਨ। ਕੁਰਨੇਲਿਉਸ ਦੇ ਘਰ ਦੀ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਦੱਸਦਿਆਂ ਉਹਨੇ ਦੱਸਿਆ, ‘ਜਾਂ ਮੈਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਲੱਗਾ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਉੱਤਰਿਆ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਉੱਤਰਿਆ ਸੀ’ (11:15)। ਇਹ ਸਾਫ਼ ਹੈ ਕਿ ਪੈਂਟੀਕਾਸਟ ਵਾਲਾ ਦਿਨ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿਚ ਪਹਿਲਾ ਦਿਨ ਸੀ। ਇਸ ਪਾਠ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਅਧਿਆਇ 2 ਉੱਤੇ ਹੀ ਵਿਚਾਰ ਕਰਾਂਗੇ ਕਿ ਯਸਾਯਾਹ, ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਹੋਰਨਾਂ ਰਾਹੀਂ ਕਹੀਆਂ ਗਈਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਿਵੇਂ ਨਾਟਕੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ।

ਆਓ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰੀਏ ਜਿਸ ਵਿਚ ਇਹ ਘਟਨਾ ਘਟੀ। ਪੈਂਟੀਕਾਸਟ ਦਾ ਦਿਨ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਤਿੰਨ ਮੁੱਖ ਤਿਉਹਾਰਾਂ, ਪਸਾਹ (ਅਪ੍ਰੈਲ ਦੇ ਅੱਧ ਵਿਚ), ਪੈਂਟੀਕਾਸਟ (ਜੂਨ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ) ਅਤੇ ਡੇਰਿਆਂ ਦੇ ਪਰਬ (ਅਕਤੂਬਰ ਵਿਚ) ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਸੀ।²

ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿਚ ਪੈਂਟੀਕਾਸਟ ਨੂੰ ਕਈ ਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ: ਅਠਵਾਰੇ³ ਦਾ ਪਰਬ (ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪਸਾਹ ਦੇ ਸਤ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ ਆਉਂਦਾ ਸੀ [ਲੇਵੀਆਂ ਦੀ ਪੋਥੀ 23:15; ਵਿਵਸਥਾਸਾਰ 16:9]), ਵਾਢੀ ਦਾ ਪਰਬ (ਕੁਚ 23:16) (ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਜੌਂ ਦੀ ਵਾਢੀ ਮੁੱਕ ਜਾਣ ਤੇ ਮਨਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ); ਪਹਿਲੇ ਫਲ ਦਾ ਦਿਨ (ਕੁਚ 23:16; ਗਿਣਤੀ 28:26) (ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਦਿਨ ਉਹ ਕਣਕ ਦੀ ਫ਼ਸਲ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਹਿੱਸਾ ਭੇਂਟ ਕਰਦੇ ਸਨ)।⁴ ਸਿਕੰਦਰ ਮਹਾਨ ਦੀਆਂ ਜਿੱਤਾਂ ਦੇ ਬਾਅਦ ਯੂਨਾਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਕਾਫ਼ੀ ਪਸਾਰ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ‘ਪੈਂਟੀਕਾਸਟ’⁵ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਜਾਣਿਆ ਜਾਣ ਲੱਗਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ‘ਪੰਜਾਹਵਾਂ’।⁶ ਇਸ ਤੋਂ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਤਿਉਹਾਰ ਪਸਾਹ ਦੇ ਪੰਜਾਹ ਦਿਨ ਬਾਅਦ ਮਨਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।⁷

ਯਹੂਦੀ ਜਵਾਨਾਂ ਲਈ ਇਸ ਤਿਉਹਾਰ ਤੇ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਆਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ:⁸ ਇਸ ਕਰਕੇ ਦੁਨੀਆਂ ਭਰ ਵਿੱਚੋਂ ਯਹੂਦੀ ਲੋਕ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਸਨ। ਖ਼ੁਦਾ ਨੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਸਲੀਬ ਤੇ ਚੜ੍ਹਾਏ ਜਾਣ ਲਈ ਪਸਾਹ ਦਾ ਪਰਬ ਹੀ ਚੁਣਿਆ, ਜਦ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿਚ ਯਹੂਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਪਹੁੰਚਦੇ ਸਨ। ਇਹਦੇ ਬਾਅਦ ਖ਼ੁਦਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਕਰਨ ਅਤੇ ਜੀ ਉੱਠੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਲਈ ਅਗਲੇ ਵੱਡੇ ਪਰਬ ਨੂੰ ਚੁਣਿਆ ਜੋ ਕਿ ਪੈਂਟੀਕਾਸਟ ਸੀ। ਜੂਨ ਵਿਚ ਸਫ਼ਰ ਕਰਨਾ ਅਸਾਨ ਹੋਣ ਕਾਰਣ, ਹੁਣ ਤਕ ਹੋਰ ਯਹੂਦੀ ਵੀ ਉੱਥੇ ਜਮ੍ਹਾਂ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਹੋਣਗੇ।

ਪੈਂਟੀਕਾਸਟ ਦਾ ਪਰਬ ਅਰਾਮ ਕਰਨ ਅਤੇ ਜਸ਼ਨ ਮਨਾਉਣ ਦਾ ਦਿਨ ਸੀ। ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਵੱਡੀ ਭੀੜ ਰੰਗ ਬਿਰੰਗੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨ ਕੇ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੀਆਂ ਤੰਗ ਗਲੀਆਂ ਵਿਚ ਘੁੰਮ ਫਿਰ ਕੇ ਛੁੱਟੀ ਦਾ ਮਜ਼ਾ ਲੈ ਰਹੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨਾਲ ਅਧਿਆਇ 2 ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਰਾਜ/ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ (2:1-4)

ਯਸਾਯਾਹ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ‘ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਵਿਚ’ ਸਿਓਨ ਅਰਥਾਤ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿਚ ‘ਯਹੋਵਾਹ ਦਾ ਭਵਨ’ ਕਾਇਮ ਹੋਵੇਗਾ (ਯਸਾਯਾਹ 2:2, 3)। ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਪੌਲਸ ਨੇ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਖੁਦਾ ਦਾ ਘਰ ਕਿਹਾ (1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 3:15)। ਧਰਤੀ ਤੇ ਰਹਿੰਦਿਆਂ, ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਸ ਇਲਾਹੀ ਸੰਸਥਾਨ ਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ‘ਰਾਜ’ ਕਿਹਾ, ਭਾਵੇਂ ਮੱਤੀ ਵਿਚ ਉਹਨੇ ਰਾਜ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਕਰਾਈ (ਮੱਤੀ 16:18, 19)।^੯ ਯਿਸੂ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਰਾਜ/ਕਲੀਸੀਆ ਉਹਦੇ ਸਵਰਗ ਵਿਚ ਜਾਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ‘ਕੁਦਰਤ ਨਾਲ’ ਆਵੇਗਾ (ਮਰਕੁਸ 9:1); ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਉੱਪਰ ਉਠਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਰਸੂਲਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਦ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਉੱਤਰੇਗਾ ਤਾਂ ਉਹ ਸ਼ਕਤੀ ਪਾਉਣਗੇ (1:8)। ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2 ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ ਇਹ ਸ਼ਕਤੀ ਬੜੇ ਨਾਟਕੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਆਈ:

ਜਾਂ ਪੰਤੇਕੁਸਤ ਦਾ ਦਿਨ ਆਇਆ ਉਹ ਸਭ ਇਕ ਥਾਂ ਇਕੱਠੇ ਸਨ। ਅਰ ਅਚਾਨਕ ਅਕਾਸ਼ ਤੋਂ ਇਕ ਗੂੰਜ ਆਈ ਜਿਹੀ ਵੱਡੀ ਭਾਰੀ ਅਨੁਰੀ ਦੇ ਵਗਣ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਸਾਰਾ ਘਰ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਬੈਠੇ ਸਨ ਭਰ ਗਿਆ। ਅਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗ ਜਿਹੀਆਂ ਜੀਭਾਂ^{੧੦} ਵੱਖਰੀਆਂ ਵੱਖਰੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਵਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਤੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਉੱਤੇ ਠਹਿਰੀਆਂ। ਤਦ ਉਹ ਸੱਭੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਭਰ ਗਏ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬੋਲੀਆਂ ਬੋਲਣ ਲੱਗ ਪਏ ਜਿਵੇਂ ਆਤਮਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੋਲਣ ਦਿੱਤਾ (ਆਇਤਾਂ 1-4)।

ਕਿੰਨਾ ਰੋਮਾਂਚ ਭਰਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਇਹ ਨਜ਼ਾਰਾ! ਅਕਾਸ਼ ਤੋਂ ਗੂੰਜ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ ‘ਜਿਹੀ ਵੱਡੀ ਭਾਰੀ ਅਨੁਰੀ ਦੇ ਵਗਣ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।’ ਇਹ ਅਸਲ ‘ਚ ਹਨ੍ਹੇਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ-ਕਿਉਂਕਿ ਹਵਾ ਵਿਚ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪਿਆ ਸੀ ਸਗੋਂ ਬੜੇ ਜ਼ੋਰ ਦੀ ਹਨ੍ਹੇਰੀ ਵਰਗੀ ਅਵਾਜ਼ ਸੀ। ਇਹ ਇਕ ਅਜੀਬ ਨਜ਼ਾਰਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ‘ਅੱਗ ਜਿਹੀਆਂ ਜੀਭਾਂ’ ਵੱਖਰੀਆਂ ਵੱਖਰੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਵਿਖਾਈ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਪਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਸਿਰਾਂ ਤੇ ਠਹਿਰ ਗਈਆਂ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਸੱਚਮੁੱਚ ਦੀ ਅੱਗ ਨਹੀਂ ਲੱਗੀ ਸੀ ਜਾਂ ਇਹ ਉਹ ‘ਅੱਗ ਦਾ ਬਪਤਿਸਮਾ’ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਗੱਲ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਕੀਤੀ ਸੀ,¹¹ ਸਗੋਂ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਅੱਗ ਵਰਗਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਸੀ। ਫਿਰ, ਜੋ ਲੋਕ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਭਰ ਗਏ ਸਨ, ‘ਹੋਰ ਬੋਲੀਆਂ ਬੋਲਣ ਲੱਗ ਪਏ।’ ਇੱਥੇ ‘ਬੋਲੀ’ ਸ਼ਬਦ ਯੂਨਾਨੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦ *glossa* (ਗਲੋਸਾ) ਦੇ ਬਹੁਵਚਨ ਰੂਪ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਹੈ।¹² ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਬਕਬਕ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਅਵਾ ਤਵਾ ਬੋਲਣਾ ਨਹੀਂ,¹³ ਸਗੋਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਬੋਲੀਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਹੈ। ‘ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਇਹੀ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤਾ ਕੀ ਉਹ ਮੇਰੀ ਹੀ ਭਾਸ਼ਾ ਬੋਲ ਰਹੇ ਹਨ’; ‘ਹਰੇਕ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਜਨਮ ਭੂਮੀ ਦੀ ਭਾਖਿਆ ਸੁਣਦਾ ਹੈ?’ (ਆਇਤਾਂ 6, 8)।¹⁴

ਆਇਤ 11 ਰਸੂਲਾਂ ਦੁਆਰਾ ਹੋਰ ਹੋਰ ਬੋਲੀਆਂ ਬੋਲਣ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ‘ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੇ ਵੱਡੇ ਵੱਡੇ ਕੰਮਾਂ ਦੀ ਚਰਚਾ’ ਆਖਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਇਸਰਾਏਲ ਵਿਚ ਖੁਦਾ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਏ ਜਾਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਮੂਸਾ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਦਾਊਦ ਅਤੇ ਨਬੀਆਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ

ਤੇ ਇਕ ਝਾਤ ਪਾਈ ਗਈ⁵ (ਇਸ ਵਿਚ ਮਸੀਹ ਬਾਰੇ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਨਬੂਵਤਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ)। ਕੋਈ ਵੀ ਦੂਜਾ ਵਿਸ਼ਾ ਇਸ ਨਾਲੋਂ ਅਸਰਦਾਇਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਪਤਰਸ ਦੇ ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਮਨ ਐਨੀ ਛੇਤੀ ਬਦਲ ਜਾਂਦੇ।

ਖੁਦਾ ਵੱਲੋਂ ਦਸ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਸਮੇਂ, ਧਰਤੀ ਕੰਬੀ, ਬੱਦਲ ਗਰਜੇ, ਅਤੇ ਬਿਜਲੀ ਚਮਕੀ ਸੀ ਅਤੇ ਪੂਰੇ ਪਹਾੜ ਤੇ ਪੁੰਜਾਂ ਛਾ ਗਿਆ ਸੀ (ਕੁਚ 19: 18)। ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਨਵਾਂ ਨੇਮ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਸਮੇਂ ਫੇਰ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਗੁੰਜ (ਹਨੇਰੀ ਦੀ), ਸੰਕੇਤ (ਅੱਗ ਦਾ) ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਾਨ (ਹੋਰ ਹੋਰ ਬੋਲੀਆਂ ਬੋਲਣ ਦਾ) ਦੇ ਕੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਿਆ!

ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਆਉਣ ਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਵੀ ਆਵੇਗੀ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਰਾਜ ਵੀ ਆਵੇਗਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਰਾਜ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2 ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ ਹੋ ਗਈ! ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਹੀ ਰਾਜ/ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਹੋਂਦ ਵਿਚ ਹੋਣ ਦੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ (5: 11; ਕੁਲੁਸੀਆਂ 1: 13; ਆਦਿ)।⁶

ਕਈ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਔਖਾ (ਸ਼ਾਇਦ ਉਕਤਾਉਣ ਵਾਲਾ ਵੀ) ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2 ਵਿਚ ਕਾਇਮ ਹੋ ਚੁੱਕਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ ਕਿ ਉਹ ਕਿੰਨਾ ਰੋਮਾਂਚਕਾਰੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਕ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਯਹੂਦੀ ਹੋ। ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਭਰ ਤੁਸੀਂ ਇਹੀ ਖ਼ਾਬ ਵੇਖਦੇ ਰਹੋ ਹੋ ਕਿ ਮਸੀਹ ਦਾ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਰਾਜ ਕਾਇਮ ਹੋਵੇ। ਤੁਹਾਡੇ ਬਾਪ ਦਾਦੇ ਵੀ ਓਸੇ ਰਾਜ ਦੀ ਰਾਹ ਵੇਖਦਿਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਭਰ ਇਸ ਰਾਜ ਦੇ ਆਉਣ ਦੀਆਂ ਦੁਆਵਾਂ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਡੇਰੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਡੇਰਿਆਂ ਦੇ ਵਡੇਰੇ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਇਸੇ ਦੀ ਰਾਹ ਤੱਕ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਕ ਯਹੂਦੀ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਮਸੀਹ ਦੇ ਰਾਜ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਓਨੀ ਹੀ ਜਜ਼ਬਾਤ ਭਰੀ ਸੀ, ਜਿੰਨਾ ਸਾਡੇ ਲਈ ਮਸੀਹ ਦਾ ਦੁਬਾਰਾ ਆਉਣਾ ਹੈ।

ਸੇਵਕਾਈ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ (2:1-13)

ਰਾਜ/ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਕਾਇਮ ਹੋਣ ਦੇ ਇਲਾਵਾ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2 ਦੀਆਂ ਪਹਿਲੀਆਂ ਆਇਤਾਂ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਰਸੂਲਪੁਣੇ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਵੀ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ।

ਯਿਸੂ ਨੇ ਰਸੂਲਾਂ ਨਾਲ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਉੱਤਰਨ ਨਾਲ (1:5, 8) ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਅਤੇ ‘ਸ਼ਕਤੀ’ ਮਿਲੇਗੀ। ‘ਬਪਤਿਸਮਾ’ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਸ਼ਬਦੀ ਅਰਥ ‘ਡੁਬਕੀ ਜਾਂ ਗੋਤਾ’ ਹੈ। ਰਸੂਲਾਂ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿਚ ਡੁਬਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਨਾਸ਼ਵਾਨ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਵਾਲੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਮਾਪ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਾਪ ਰਸੂਲਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ (ਮੁਕਾਸ਼ਫੇ) ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦੇ ਇਲਾਵਾ, ਅਸੀਂ ਅਗਲੇ ਪਾਠਾਂ ਵਿਚ ਵੇਖਾਂਗੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਨਾਲ ਸਿਰਫ਼ ਪ੍ਰਚਾਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸਗੋਂ ਬੀਮਾਰਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ, ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢਿਆ ਅਤੇ ਮੁਰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਜਿੰਦਾ ਕੀਤਾ (5: 12-16; 9: 36-41)।

ਕੁਝ ਲੋਕ ਇਹ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ 1:5 ਵਿਚ ਜਿਹੜੇ 120 ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਮਿਲਿਆ ਸੀ (ਇਹਦੇ ਲਈ ਉਹ 2: 1 ਵਿੱਚੋਂ ‘ਉਹ’ ਦਾ ਅਰਥ 120 ਦੱਸਦੇ ਹਨ), ਪਰ ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।⁷ ਧਿਆਨ ਦਿਓ: (1) ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 1 ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਨੇ ਪਵਿੱਤਰ

ਆਤਮਾ ਦਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦੇਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਰਸੂਲਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਕੀਤਾ ਸੀ (1:2, 4, 5)। (2) 2:1 ਵਿਚ ‘ਉਹ’ ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ 1:26 ਵਿਚ ‘ਰਸੂਲਾਂ’ ਆਉਂਦਾ ਹੈ (ਮੂਲ ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ ਅਧਿਆਵਾਂ ਅਤੇ ਆਇਤਾਂ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ ਸੀ)। (3) ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਜਿੰਨੇ ਵੀ ਭਰੇ ਸਨ, ਉਹ ਸਭ ਹੋਰ ਹੋਰ ਬੋਲੀਆਂ ਬੋਲਣ ਲੱਗੇ ਸਨ (2:4), ਪਰ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਗਲੀਲੀ ਪੁਰਖ ਹੀ ਸਨ (2:7)। ਸਭ ਰਸੂਲ ਗਲੀਲ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹੀ ਸਨ, ਪਰ 120 ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਸਭ ਗਲੀਲੀ ਨਹੀਂ ਸਨ।¹⁸ (4) ਜਿੰਨੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਭਰੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਸ਼ਰਾਬੀ ਹੋਣ ਦਾ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ (2:13), ਪਰ ਪਤਰਸ ‘ਉਨ੍ਹਾਂ ਗਿਆਰ੍ਹਾਂ [ਅਰਥਾਤ ਬਾਕੀ ਰਸੂਲਾਂ] ਦੇ ਨਾਲ ਖੜੋ ਕੇ’ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ‘ਇਹ ਨਸ਼ੇ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਹਨ’ (2:15)। (5) 2:37 ਵਿਚ ਸਿਰਫ਼ ਰਸੂਲਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਿਸ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਸਿਰਫ਼ ਉਹੀ ਸਨ। (6) ਜੇ ਲੋਕ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਹੋਰ ਬੋਲੀਆਂ ਬੋਲਣ ਦੀ ਚਮਤਕਾਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ (2:4), ਪਰ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਅਧਿਆਵਾਂ ਵਿਚ ਸਿਰਫ਼ ਰਸੂਲਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਮੋਅਜਜ਼ੇ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ (2:43; 4:33; 5:13)। ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਨਿਚੋੜ ਕੱਢਦੇ ਹਾਂ ਕਿ 2:1-4 ਵਿਚ, ਸਾਨੂੰ ਰਸੂਲਪੁਣੇ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ।

ਉਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਵਿਖਾਉਣ ਦੇ ਕਈ ਮਕਸਦ ਸਨ। ਪਹਿਲਾ, ਇਸ ਨਾਲ ਰਸੂਲਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਹਿੰਮਤ ਵੀ ਮਿਲੀ। (ਸ਼ਾਇਦ ਯਿਸੂ ਰਸੂਲਾਂ ਉੱਤੇ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਨੂੰ ‘ਧਰਤੀ ਦੇ ਬੰਨੇ ਤਕ’ ਲਿਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ‘ਅਕਾਸ਼ ਦੇ ਹੇਠ’ ਹਰ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਨੁਮਾਇੰਦੇ ਆਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਰਸੂਲਾਂ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਖ਼ੁਦਾ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਵਚਨ ਸੁਣਾ ਸਕਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਕੋਨੇ ਕੋਨੇ ਤੋਂ ਆਏ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲ ਸਕਦੇ ਸਨ।) ਦੂਜਾ, ਕੁਦਰਤਮ ਜਾਂ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਇਸ ਵਿਖਾਏ ਜਾਣ ਨਾਲ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਸਭ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਖਿੱਚਿਆ ਅਤੇ ਸੱਚਾਈ ਕਬੂਲ ਕਰਨ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ।

ਆਇਤ 2 ਤੋਂ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ‘... ਇਕ ਗੂੰਜ ਆਈ ਜਿਹੀ ਵੱਡੀ ਭਾਰੀ ਹਨ੍ਹੇਰੀ ਦੇ ਵਗਣ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਸਾਰਾ ਘਰ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਬੈਠੇ ਸਨ ਭਰ ਗਿਆ।’ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ‘ਘਰ’ ਉਹੀ ‘ਚੁਬਾਰਾ’ ਹੋਵੇ (1:13), ਪਰ ਇਹ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੈਕਲ ਨੂੰ ਹੀ ਘਰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ।¹⁹ ਰਸੂਲ ਵਾਅਦੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਵਿਚ ‘ਹੈਕਲ ਵਿਚ ਨਿੱਤ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ’ (ਲੂਕਾ 24:53)। ਭੀੜ ਦਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਣ ਲਈ ਮੌਤ ਵਰਗੀ ਖ਼ਮੋਸ਼ੀ²⁰ ਦੇ ਦਰਮਿਆਨ ਹੈਕਲ ਵਿਚ ਵੱਡੀ ਹਨ੍ਹੇਰੀ ਦੀ ਗੂੰਜ ਨਾਲ ਘਰ ਭਰਨ ... ਜਾਂ ਭੀੜ ਵਿਚ ਖੜੇ ਹੋ ਸਕਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਅੱਗ ਵਰਗੀਆਂ ਜੀਭਾਂ ਉੱਤਰਨ ... ਜਾਂ ‘ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੇ ਵੱਡੇ ਵੱਡੇ ਕੰਮਾਂ’ ਦੀ ਚਰਚਾ ਉੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਕਰਨ ਦੇ ਇਲਾਵਾ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੋਰ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਹੋਰ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ!

ਆਇਤ 5 ਤੋਂ 12 ਵਿਚ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕੀ ਅਸਰ ਹੋਇਆ: ‘ਲੋਕ ਹੱਕੇ ਬੱਕੇ ਰਹਿ ਗਏ’ (ਆਇਤ 6)। ‘ਉਹ ਅਚਰਜ ਰਹਿ ਗਏ’

(ਆਇਤ 7)। ‘ਸਭ ਅਚਰਜ ਰਹਿ ਗਏ ਅਤੇ ਦੁਬਧਾ ਵਿਚ ਪੈ’ (ਆਇਤ 12) ਗਏ।

ਇਸ ਭਾਗ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ‘‘ਹਰੇਕ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਜੋ ਅਕਾਸ਼ ਦੇ ਹੇਠ ਹੈ ਯਹੂਦੀ ਭਗਤ ਲੋਕ²¹ ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਵਿਚ ਵੱਸਦੇ ਸਨ’’ (ਆਇਤ 5)। ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ‘‘ਵੱਸਦੇ ਸਨ’’ ਦਾ ਮਤਲਬ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਵਿਚ ਪੱਕਾ ਨਿਵਾਸ ਹੋਵੇ। ਇਹਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉੱਥੇ ਰਹਿ ਰਹੇ ਸਨ।²² ਕਿਉਂਕਿ ਲੋਕ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਮੀਲ ਚੱਲ ਕੇ ਉੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਸਨ, ਪਸਾਹ ਅਤੇ ਪੈਂਟੀਕਾਸਟ ਵਿਚਕਾਰ ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਵੀ ਘੱਟ ਸਮੇਂ ਦਾ ਫ਼ਾਸਲਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਬਾਹਰੋਂ ਆਏ ਮੁਸਾਫ਼ਰ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਦੋਵੇਂ ਤਿਉਹਾਰ ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਵਿਚ ਹੀ ਰਹਿ ਕੇ ਮਨਾਉਂਦੇ ਸਨ।

‘‘ਜੋ ਜਾਂ ਇਹ ਅਵਾਜ਼ ਆਈ (ਸ਼ਾਇਦ ਹਨ੍ਹੇਰੀ ਦਾ ਰੌਲ²³) ਤਾਂ ਭੀੜ ਲੱਗ ਗਈ ਅਤੇ ਲੋਕ ਹੱਕੇ ਬੱਕੇ ਰਹਿ ਗਏ ਕਿਉਂ ਜੋ ਹਰੇਕ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਆਪਣੀ ਬੋਲੀ ਬੋਲਦੇ ਸੁਣਿਆ’’ (ਆਇਤ 6)। ਲੂਕਾ ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੈਠਣ ਦੀ ਤਰਤੀਬ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦਾ, ਪਰ ਰਸੂਲਾਂ ਨੇ ਗੈਰ ਕੌਮਾਂ ਦੇ ਅਹਾਤੇ ਵਿਚ ਫ਼ਰਕ ਫ਼ਰਕ ਥਾਵਾਂ ਤੇ ਜਾ ਕੇ ਬੋਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਰਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਉੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਸਨ,²⁴ ਇਸ ਲਈ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਇਕ (ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਸਾਰੇ) ਰਸੂਲਾਂ ਲਈ ਇਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਭਾਸ਼ਾ ਬੋਲਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ।

‘‘ਉਹ ਅਚਰਜ ਰਹਿ ਗਏ ਅਰ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ, ਵੇਖੋ ਇਹ ਸਭ ਜਿਹੜੇ ਬੋਲਦੇ ਹਨ ਕੀ ਗਲੀਲੀ ਨਹੀਂ?’’ (ਆਇਤ 7)। ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਗਲੀਲੀ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ²⁵ (ਦੂਜੇ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ ਰੁੱਖੀ ਲਗਦੀ ਸੀ)। ਗਲੀਲ ਦਾ ਇਲਾਕਾ ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਤੌਰ ਤੇ ਪਿਛੜਿਆ ਅਤੇ ਅਨਪੜ੍ਹਤਾ ਭਰਿਆ ਸੀ (4: 13)। ਜਦ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗਲੀਲੀਆਂ ਨੇ ਹਰ ਭਾਸ਼ਾ ਬੜੀ ਸਹਿਜਤਾ ਨਾਲ ਬੋਲੀ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਇਕੱਠੀ ਹੋਈ ਭੀੜ ਹੱਕੀ ਬੱਕੀ ਰਹਿ ਗਈ।

‘‘ਫਿਰ ਕਿੱਕਰ ਹਰੇਕ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਜਨਮ ਭੂਮੀ ਦੀ ਭਾਖਿਆ²⁶ ਸੁਣਦਾ ਹੈ?’’ (ਆਇਤ 8)।²⁷ ਯਹੂਦੀ ਲੋਕ ਸਤਾਅ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਜਾਂ ਫਿਰ ਕੰਮ ਕਾਰ ਕਰਕੇ ਦੁਨੀਆਂ ਭਰ ਵਿਚ ਖਿੱਲਰੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਖਿੱਲਰੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਨੂੰ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਤਿੰਨ ਜ਼ਬਾਨਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਸਨ: ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਜ਼ਬਾਨ (ਇਬਰਾਨੀ ਜਾਂ ਅਰਾਮੀ²⁸), ਕੋਇਨਿ²⁹ ਯੂਨਾਨੀ (ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ਵਵਿਆਪੀ ਭਾਸ਼ਾ), ਅਤੇ ਉਸ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਜ਼ਬਾਨ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਇਸੇ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਸੁਣ ਕੇ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ, ‘‘... ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਜਨਮ ਭੂਮੀ ਦੀ ਭਾਖਿਆ’’ ਕਿਹਾ ਸੀ।

ਲੂਕਾ ਨੇ ਪੰਦਰਾਂ ਇਲਾਕਿਆਂ ਅਤੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਪੂਰਬ (ਬਾਬੁਲ ਅਤੇ ਫ਼ਾਰਸ) ਤੋਂ ਪੱਛਮ (ਉੱਤਰੀ ਅਫ਼ਰੀਕਾ ਅਤੇ ਰੋਮ) ਤਕ ਫੈਲੇ ਹੋਏ ਸਨ:

ਅਸੀਂ ਜਿਹੜੇ ਪਾਰਥੀ ਅਰ ਮੇਦੀ ਅਰ ਇਲਾਮੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੈਸੋਪੋਤਾਮੀਆ ਅਰ ਯਹੂਦੀਆ ਅਰ ਕੱਪਦੁਕੀਆ ਅਰ ਪੁੰਤੁਸ ਅਰ ਅਸਿਆ ਫ਼ਰੂਰੀਆ ਅਰ ਪਮਫ਼ੂਲੀਆ ਅਰ ਮਿਸਰ ਅਰ ਲਿਬੀਆ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹਾਂ ਜੋ ਕੁਰੇਨੇ ਦੇ ਲਾਗੇ ਹੈ ਅਰ ਜਿਹੜੇ ਰੋਮੀ ਮੁਸਾਫ਼ਰ ਕੀ ਯਹੂਦੀ ਕੀ ਯਹੂਦੀ ਮੁਰੀਦ³⁰ ਅਤੇ ਕਰੇਤੀ ਅਤੇ ਅਰਬੀ ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਆਪਣੀ ਭਾਖਿਆ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੇ ਵੱਡੇ ਕੰਮਾਂ ਦਾ

ਵਖਾਣ ਕਰਦਿਆਂ ਸੁਣਦੇ ਹਾਂ¹ ਅਤੇ ਸੱਭੋਂ ਅਚਰਜ ਰਹਿ ਗਏ ਅਤੇ ਦੁਵਧਾ ਵਿਚ ਪੈ ਕੇ ਇਕ ਦੂਏ ਨੂੰ ਆਖਣ ਲੱਗੇ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਹੋਇਆ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ? (ਆਇਤਾਂ 9-12)²

ਆਇਤ 12 ਵਿਚ ਉੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਲੋਕਾਂ ਬਾਰੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤੇ ਲੋਕ ‘‘ਅਚਰਜ ਰਹਿ ਗਏ ਅਤੇ ਦੁਵਧਾ ਵਿਚ’’ ਪੈ ਕੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਅਨੁਸਾਰ ਭੀੜ ਵਿਚ ਕੁਝ ਲੋਕ ਨਾਸਤਕ ਵੀ ਹੋਣਗੇ। ਇਸੇ ਲਈ ਆਇਤ 13 ਵਿੱਚੋਂ ਅਸੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ‘‘ਹੋਰਨਾਂ ਮਖੌਲ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਭਈ ਇਹ ਨਵੀਂ³ ਸ਼ਰਾਬ⁴ ਦੇ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹਨ!’’³³ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਜ਼ਾਕ ਵਿਚ ਇਹ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਸ਼ਰਾਬੀ ਆਦਮੀ ਦੀ ਬੋਲੀ ਕਦੇ ਸਪਸ਼ਟ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੇ ਪਤਰਸ ਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਸਾਰ

ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2 ਦੇ ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਤੇ ਅਗਲੇ ਪਾਠ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਪਤਰਸ ਦੇ ਉਸ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਾਂਗੇ ਜੋ 14-36 ਆਇਤਾਂ ਵਿਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਪਾਠ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਦਿਆਂ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਇਹ ਪੁੱਛ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪੈਂਟੀਕਾਸਟ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਦੇ ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਅਸੀਂ ਕਿਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਾਂ: ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੋ ਅਚਰਜ ਹੋ ਕੇ ਦੁਵਧਾ ਵਿਚ ਪੈ ਗਏ ਸਨ ਜਾਂ ਮਜ਼ਾਕ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ ਕਿ ਮਖੌਲ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਬਚਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨ ਹਜ਼ਾਰ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵੇਗਾ। ਵਚਨ ਬਾਰੇ ਤੁਹਾਡਾ ਵਿਹਾਰ ਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਅਨੰਤ ਨਿਵਾਸ ਨੂੰ ਤੈਅ ਕਰੇਗਾ।

ਸਰਮਨ ਨੋਟਸ

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਟੀਕਾਕਾਰਾਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2 ਵਿਚ ਬਾਬੁਲ ਦਾ ਸਰਾਪ ਫੇਰ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ। ਉਤਪਤ 11 ਵਿਚ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਬੋਲੀਆਂ ਦੇ ਕੇ ਸਰਾਪ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਖਿੰਡ-ਪੁੰਡ ਗਏ ਸਨ। ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2 ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਬੋਲੀਆਂ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਰਕਤ ਮਿਲੀ। ਕਈ ਤੁਲਨਾਵਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ: ਉਤਪਤ 11 ਵਿਚ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ; ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2 ਵਿਚ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨੂੰ ਵਡਿਆਈ ਮਿਲੀ। ਉਤਪਤ 11 ਵਿਚ ਲੋਕ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਗੱਲ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਰਹੇ ਸਨ; ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2 ਵਿਚ ਸਮਝ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਤਪਤ 11 ਵਿਚ ਬਗ਼ਾਵਤ ਦੀ ਝਲਕ ਹੈ; ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2 ਵਿਚ ਆਗਿਆਕਾਰਤਾ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਮਿਲਦੀ ਹੈ।

ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਦੀ ਬਰਬਾਦੀ ਦੇ ਬਾਅਦ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੇ ਪੈਂਟੀਕਾਸਟ ਦਾ ਤਿਉਹਾਰ ਉਵੇਂ ਹੀ ਮਨਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਿਵੇਂ ਮੂਸਾ ਨੇ ਸੀਨੈ ਪਹਾੜ ਤੇ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ (ਕੁਚ 20)। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੌਕਿਆਂ ਦੀਆਂ ਕਈ ਹੋਰ ਦਿਲਚਸਪ ਤੁਲਨਾਵਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ: ਪਹਾੜ ਤੋਂ

ਸ਼ਰ੍ਰਾ ਦਾ ਪਸਾਹ ਦੇ ਲਗਭਗ ਪੰਜਾਹ ਦਿਨ ਬਾਅਦ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ; ਪਸਾਹ ਦੇ ਯਿਸੂ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪੰਜਾਹ ਦਿਨ ਬਾਅਦ ਇੰਜੀਲ ਜਾਂ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ। ਦੋਹਾਂ ਮੌਕਿਆਂ ਤੇ ਖੁਦਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਅਜਰਜ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਰਾਹੀਂ ਵਿਖਾਈ। ਸ਼ਰ੍ਰਾ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਸਮੇਂ ਤਿੰਨ ਹਜ਼ਾਰ ਲੋਕ ਮਾਰੇ ਗਏ ਸਨ (ਕੂਚ 32:28) ਅਤੇ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਨਾਲ ਤਿੰਨ ਹਜ਼ਾਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਨਵਾਂ ਜਨਮ ਮਿਲਿਆ ਸੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2:41)। ਸ਼ਰ੍ਰਾ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਸਮੇਂ ਸਹਿਮ ਸੀ (ਕੂਚ 19:16); ਜਦ ਇੰਜੀਲ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਅਨੰਦ ਸੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2:46)। ਪੈਂਟੀਕਾਸਟ ਦੇ ਦਿਨ ਨੂੰ 'ਵਾਢੀ ਦਾ ਪਰਬ' ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ; ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2 ਵਿਚ ਰੂਹਾਨੀ ਬੀਜ, ਅਰਥਾਤ ਖੁਦਾ ਦੇ ਕਲਾਮ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਫਲ ਮਿਲਿਆ (ਲੂਕਾ 8:11)। ਇਸ ਨਾਲ ਇਕ ਦਿਲਚਸਪ ਪਾਠ ਤਿਆਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਮਿਸਰ ਦੀ ਗੁਲਾਮੀ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੇ ਖਤਮ ਹੋਣ (ਯਿਸੂ ਦੀ ਮੌਤ ਨਾਲ; ਕੁਲੁਸੀਆਂ 2:14) ਅਤੇ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2 ਵਿਚ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋਣ ਦੇ ਦਰਮਿਆਨ ਕਾਫੀ ਸਮਾਨਤਾਵਾਂ ਹਨ। (ਇਸ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਕਿਸੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਮੌਤ ਅਤੇ ਉਹਦੀ ਵਸੀਅਤ ਪੜ੍ਹੇ ਜਾਣ ਦੇ ਵਕਫੇ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਜ਼ਰੀਏ ਤੋਂ, ਕਿਸੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਵਸੀਅਤ ਤਾਂ ਹੀ ਅਸਰਦਾਇਕ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੇ ਉਹ ਮਰ ਜਾਵੇ; ਵਿਹਾਰਕ ਪੱਖੋਂ, ਉਹਦੀ ਵਸੀਅਤ ਤਾਂ ਹੀ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦ ਵਸੀਅਤ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗੇ।)

ਟਿੱਪਣੀਆਂ

¹ਪਾਠ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਲਈ ਪੰਜਾਬੀ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਨ।² ਇਤਿਹਾਸ 8:12, 13. ਹੋਰ ਵੀ ਕਈ 'ਛੋਟੇ' ਪਰਬ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਪੂਰੀਮ ਦਾ ਪਰਬ (ਅਸਤਰ 9:29-32)।³ਕੂਚ 34:22; ਗਿਣਤੀ 28:26; ਵਿਵਸਥਾਸਾਰ 16:10; 2 ਇਤਿਹਾਸ 8:13. ⁴ਕੂਚ 34:22. ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਅਹਿਮ ਸਮਾਰੋਹਾਂ ਵਿਚ ਦੋ ਰੋਟੀਆਂ ਦੀ ਭੋਟ ਚੜ੍ਹਾਉਣ, ਦਾ ਦਿਨ ਵੀ ਇਕ ਸੀ।⁵ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿਚ ਇਸ ਪਰਬ ਨੂੰ ਪੈਂਟੀਕਾਸਟ ਕਿਤੇ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ।⁶ ਮੱਕਾਬੀਆਂ ਵਿਚ ਇਸ ਨੂੰ ਇਸੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਸੱਦਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚਕਾਰ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਰਹਿਤ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਹੈ। ਇਸ ਪਰਬ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਪੰਤੋਕੁਸਤ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ: ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2:1; 22:16; 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 16:8. ⁷ਪੈਂਟੀ ਯੂਨਾਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ 'ਪੰਜ,' 'ਪੰਜਾਹ' ਲਈ ਪੈਂਟੀਕੋਟਾ ਅਤੇ 'ਪੰਜਾਹਵਾਂ' ਲਈ ਪੈਂਟੀਕੋਸਟੋਸ ਸ਼ਬਦ ਹੈ। 2:1 ਵਿਚ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਪੈਂਟੀਕੋਸਟੋਸ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਸ਼ਬਦੀ ਅਰਥ ਹੈ 'ਪੰਜਾਹਵਾਂ ਦਾ।' ⁸ਲੇਵੀਆਂ ਦੀ ਪੋਥੀ 23:16. ਬਾਅਦ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿਚ, ਯਹੂਦੀ ਲੋਕ ਸੀਨੋ ਪਹਾੜ ਤੇ ਸ਼ਰ੍ਰਾ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਨੂੰ ਇਸੇ ਪਰਬ ਤੇ ਮਨਾਉਣ ਲੱਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਕੂਚ 19:1 ਦੇ ਮੁਤਾਬਕ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਪਹਿਲੇ ਪਸਾਹ ਦੇ ਲਗਭਗ ਪੰਜਾਹ ਦਿਨ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਰ੍ਰਾ ਮਿਲੀ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿਚ, ਈਮਾਨ ਤੋਂ ਡਿੱਗਣ ਵਾਲੀ ਕਲੀਸੀਆ ਨੇ ਕਈ 'ਖਾਸ ਪਾਕ ਦਿਨ' ਬਣਾ ਲਏ, ਉਸ ਨੇ ਪੈਂਟੀਕਾਸਟ ਦੇ ਦਿਨ ਨੂੰ ਵੀ 'ਵਿਟਸੰਡੇ' (ਸਫ਼ੇਦ ਐਤਵਾਰ) ਜਾਂ 'ਵਿਟਸੰਟਾਈਡ' (ਸਫ਼ੇਦ ਐਤਵਾਰ ਦਾ ਪਰਬ) ਨਾਮ ਦੇਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਦਿਨ ਉਹ ਸਫ਼ੇਦ ਕੱਪੜੇ ਪਾਉਂਦੇ ਅਤੇ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲੈਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦੇ ਸਨ। ਨਵਾਂ ਨੇਮ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਨੂੰ ਮਨਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ (ਗਲਾਤੀਆਂ 4:9-11)।⁹ਕੂਚ 34:23. ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2 ਦੀ ਤਕ ਯਹੂਦੀ ਲੋਕ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਤੇ ਫੈਲ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਯਹੂਦੀ ਧਰਮਗੁਰੂਆਂ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਕੋਈ ਯਹੂਦੀ ਨੌਏ ਦਿਨ ਦੇ ਸਫ਼ਰ ਦੇ ਫ਼ਾਸਲੇ ਤੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਰਬਾਂ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।¹⁰ਯਿਸੂ ਨੇ ਮੱਤੀ 16:18, 19 ਵਿਚ 'ਰਾਜ' ਅਤੇ 'ਕਲੀਸੀਆ' ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਥਾਂ ਅਦਲ ਬਦਲ ਕੇ ਵਰਤਿਆ।

¹⁰ਯੂਨਾਨੀ ਵਿਚ ਇੱਥੇ ਬਹੁਵਚਨ ਰੂਪ ਗਲੋਸਾ (*glossa*) ਹੈ। ਗਲੋਸਾ ਨੂੰ ਮੂੰਹ ਦੀ ਮਾਸਪੇਸ਼ੀ ਜਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਨਿੱਕਲਣ ਵਾਲੀ ਅਵਾਜ਼ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਭਾਗ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਖੇਡ ਹੈ। ਜੀਭਾਂ ਰਸੂਲਾਂ ਉੱਤੇ ਠਹਿਰ ਗਈਆਂ; ਅਤੇ ਉਹ ਜ਼ਬਾਨਾਂ (ਹੋਰ ਹੋਰ ਭਾਸ਼ਾ) ਬੋਲਣ ਲੱਗ ਪਏ।

¹¹“ਅੱਗ ਦਾ ਬਪਤਿਸਮਾ” ਦੁਸ਼ਟ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਨਰਕ ਵਿਚ ਮਿਲਣ ਵਾਲੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ।¹²ਅੱਜ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਦੇ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਅਸੀਂ “glossary” (ਅਰਥਾਵਲੀ) ਵਰਗੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਇਹ ਪਤਾ ਚੱਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ “ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ” ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਜ਼ਬਾਨਾਂ ਬੋਲਣ ਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਗਲੋਸੇਲੋਲੀਆ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਸ਼ਬਦੀ ਅਰਥ ਹੈ “ਜ਼ਬਾਨਾਂ ਬੋਲਣਾ”।¹³ਉਸ ਜ਼ਮਾਨੇ ਵਿਚ, ਜੋ ਲੋਕ ਦੂਜੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਲਈ ਬੋਲਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਸਨ ਉਹ ਕਦੇ ਕਦੇ ਬੁੜਬੁੜਾਉਂਦੇ ਜਾਂ ਅਵਾ ਤਵਾ ਬੋਲਣ ਲੱਗ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ “ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਬੋਲੀ” ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਦੇਵਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਰਾਹੀਂ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ “ਰਹੱਸਮਈ” ਬੱਕਬੱਕ ਨੂੰ “ਮਸਤੀ ਵਿਚ ਬੋਲਣਾ” ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਰਸੂਲਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ।¹⁴ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਜੋ ਅੱਜ “ਬੋਲੀਆਂ ਬੋਲਣ” ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਉੱਟਪਟਾਂਗ ਅਵਾਜ਼ਾਂ ਹੀ ਕੱਢਦੇ ਹਨ। ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਇਕ ਆਇਤ ਹੈ ਜਿੱਥੇ “ਬੋਲੀਆਂ” ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਸਿੱਧਾ ਅਰਥ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਸਥਾਨਕ ਬੋਲੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਭਾਸ਼ਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਕੋਈ ਉੱਟਪਟਾਂਗ ਗੱਲਾਂ। ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਚਮਤਕਾਰੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬੋਲੀਆਂ ਬੋਲਣ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਹੈ, ਉੱਥੇ “ਬੋਲੀ ਦਾ ਅਰਥ ਭਾਸ਼ਾ” ਅਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।¹⁵ਇਸਤੀਫ਼ਾਨ ਦੇ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 7 ਅਧਿਆਇ ਵਾਲੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਭਾਗ ‘ਚੋਂ ਸਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇ ਵਸਤੂ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਹੈ।¹⁶ਇਸ ਤੋਂ ਵਧੇਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਰਥਾਵਲੀ ਦੇ “ਕਲੀਸੀਆ” ਅਤੇ “ਰਾਜ” ਅਤੇ “ਰਾਜ/ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ” ਤੇ ਲੇਖ ਵਿਚ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਹੈ।¹⁷ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ 120 ਨੇ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਪਾਇਆ, ਤਰਕ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਯੋਏਲ 2 ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ ਔਰਤਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਹੈ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2: 17, 18) ਅਤੇ ਰਸੂਲਾਂ ਵਿਚ ਕੋਈ ਵੀ ਔਰਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ ਦੇ ਕਹਿਣ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੋਵੇ ਕਿ ਜੇ ਕੁਝ ਉਸ ਨੇ ਯੋਏਲ 2:28-32 ‘ਚੋਂ ਦੁਹਰਾਇਆ, ਉਹ ਓਸੇ ਦਿਨ ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਉਦਾਹਰਣ ਲਈ, ਉਸ ਦਿਨ ਨਾ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਦਰਸ਼ਣ ਵੇਖਿਆ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸੁਫ਼ਨਾ। ਪਰ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਪੈਂਟੀਕਾਸਟ ਦਾ ਦਿਨ ਯੋਏਲ 2 ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਪੂਰਾ ਹੋਣ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਚਮਤਕਾਰੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਮਿਲਣੀਆਂ ਸਨ (2:18, 9)।¹⁸ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 1 ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ ਵੇਖਿਆ ਸੀ, ਜ਼ਰੂਰ ਹੀ ਮਾਰਥਾ, ਮਰਿਯਮ, ਲਾਜ਼ਰ ਅਤੇ ਯਹੂਦੀਆ ਦੇ ਹੋਰ ਲੋਕ ਵੀ ਰਸੂਲਾਂ ਨਾਲ ਆ ਮਿਲੇ ਹੋਣਗੇ।¹⁹ਇਸਤੀਫ਼ਾਨ ਨੇ 7:47 ਵਿਚ ਹੈਕਲ ਨੂੰ “ਭਵਨ” ਕਿਹਾ। ਕਈ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਹੈਕਲ ਨੂੰ ਘਰ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਹੈਕਲ ਨੂੰ “ਘਰ” ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ (7:47)। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਰਸੂਲਾਂ ਨੂੰ ਹੈਕਲ ਵਿਚ ਬੈਠਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਗੈਰ ਕੌਮਾਂ ਲਈ ਬਣੇ ਅਹਾਤੇ ਵਿਚ ਇਕ ਪਾਸੇ ਬੈਠ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਜਦ ਯਿਸੂ ਹੈਕਲ ਵਿਚ ਗਿਆ ਤਾਂ “ਉਹ ਬੈਠ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲੱਗਾ” (ਯੂਹੰਨਾ 8:2)। ਜੇ ਰਸੂਲਾਂ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਉਦੋਂ ਮਿਲਿਆ ਹੁੰਦਾ ਜਦ ਉਹ ਚੁਬਾਰੇ ਵਿਚ ਸਨ ਤਾਂ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਕੁਝ ਔਖਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ: ਰਸੂਲਾਂ ਨੂੰ ਉੱਥੋਂ ਚੱਲ ਕੇ ਹੈਕਲ ਵੱਲ ਜਾਣਾ ਪੈਣਾ ਸੀ (ਐਨੀ ਭੀੜ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦਾ ਥਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਥੇ ਹੀ ਸੀ)–ਜੇ ਕੁਝ ਉੱਥੇ ਹੋਇਆ ਸੀ ਉਸ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਲੱਗਣਾ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਜੇ 2: 1-4 ਵਾਲੀ ਘਟਨਾ ਗੈਰ ਕੌਮਾਂ ਦੇ ਅਹਾਤੇ ਵਿਚ ਹੋਈ, ਤਾਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨੂੰ ਅਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਪ੍ਰਚਾਰਕਾਂ ਨੇ ਉਸ ਭੀੜ ਵਿਚ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਜੋ ਬਹੁਤ “ਘਬਰਾਈ ਹੋਈ, ਹੈਰਾਨ ਅਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ” ਸੀ।²⁰ਅੱਜ ਅਸੀਂ ਇੱਧਰ ਉੱਧਰ ਝਾਕ ਕੇ ਪੁੱਛਦੇ ਹਾਂ, “ਲਾਉਡ ਸਪੀਕਰ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?” ਪਰ ਉਸ ਜ਼ਮਾਨੇ ਵਿਚ ਲਾਉਡ ਸਪੀਕਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਸਨ।

²¹ਉਨ੍ਹਾਂ ਰਾਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਜੋਖਮ, ਕੋਈ ਸਮਰਪਤ ਆਦਮੀ ਹੀ ਉਠਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਸਮਰਪਤ ਆਦਮੀ ਹੀ ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਵਚਨ ਨੂੰ ਮੰਨ ਸਕਦਾ ਸੀ।²²ਦੁਨੀਆਂ ਭਰ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਮਰਪਤ ਯਹੂਦੀ ਬੁਢਾਪੇ ਵਿਚ ਪੱਕੇ ਤੌਰ ਤੇ ਯਹੂਸਲਮ ਵਿਚ ਆ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਪਰਥ ਦੇ ਇਸ ਦਿਨ ਹਰੇਕ ਦੇਸ਼ “ਦੇ ਵਾਸੀ” ਅਸਥਾਈ ਤੌਰ ਤੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ।²³“ਅਵਾਜ਼ ਆਈ” ਨੂੰ ਰਸੂਲਾਂ ਰਾਹੀਂ ਬੋਲੀ ਗਈ ਭਾਸ਼ਾ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।²⁴ਆਇਤ 9-11 ਤਕ ਪੰਦਰਾਂ ਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਨਾਵਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਤਾਂ

ਸਿਰਫ ਉਹਨਾ ਦੇ ਨੁਮਾਇੰਦੇ ਹਨ। ਆਇਤ 5 ਵਿਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਕਾਸ਼ ਹੇਠਲੇ ਹੇਰਕ ਦੇਸ਼/ਕੋਮ ਵਿਚ ਯਹੂਦੀ ਲੋਕ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ।²⁵ ਰਾਤ ਨੂੰ ਜਦ ਯਿਸੂ ਦੇ ਮੁੱਕਦਮੇ ਸਮੇਂ ਪਤਰਸ ਵਿਹੜੇ ਵਿਚ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਗਲੀਲੀ ਹੈ (ਮਰਕੁਸ 14:70; ਲੂਕਾ 22:59), ਕਿਉਂਕਿ 'ਉਹਦੀ ਬੋਲੀ ਤੋਂ ਉਹਦੀ ਪਛਾਣ ਹੋ ਗਈ' ਸੀ (ਵੇਖੋ ਮੱਤੀ 26:73)। ਸੰਯੋਗ ਨਾਲ, ਇਹ ਇਸ ਗੱਲ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਸੂਲਾਂ ਨੇ ਇੱਕੋ ਲਹਿਜ਼ੇ ਵਿਚ ਕਈ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਬੋਲੀਆਂ।²⁶ ਇੱਥੇ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ 'ਬੋਲੀ' ਉਹੀ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਜਿਸ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ 'ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ' ਸ਼ਬਦ ਮਿਲਿਆ ਹੈ।²⁷ ਇਹ ਸਮਝ ਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ 'ਸੁਣਨ ਦਾ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਬੋਲਣ ਦਾ ਮੋਅਜਜ਼ਾ' ਸੀ। (ਲੂਈਸ ਫੋਸਟਰ, ਕਮੈਂਟਸ ਆਨ ਐਕਟਸ ਦ NIV ਸਟਡੀ ਬਾਈਬਲ [ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸਿਗਨ: ਜੋਡਰਵਨ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਹਾਊਸ, 1985], 1647)। ਆਪਣੀ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕਿ ਬੋਲੀਆਂ ਬੋਲਣ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਉਹ ਸਮਝ ਨਾ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਅਵਾਜ਼ਾਂ ਹੀ ਸਨ, ਕਈ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2 ਦਿਚ ਦੂਜਾ ਮੋਅਜਜ਼ਾ ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਵੱਲੋਂ ਬੜਬੜ ਨੂੰ ਸਮਝ ਪਾਉਣਾ ਸੀ, ਪਰ ਵਾਅਦਾ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਇੱਕੋਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਵਾਅਦਾ ਰਸੂਲਾਂ ਨਾਲ ਸੀ; ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦਾ ਵਹਾਇਆ ਜਾਣਾ ਵੀ ਇੱਕੋ ਵਾਰ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਰਸੂਲਾਂ ਉੱਤੇ।²⁸ ਅਰਾਮੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਇਬਰਾਨੀ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਪੁਰਾਣੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਇਬਰਾਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਬਜਾਏ ਆਮ ਯਹੂਦੀ ਅਰਾਮੀ ਭਾਸ਼ਾ ਹੀ ਬੋਲਦੇ ਸਨ ਜੋ ਕਿ ਬੰਦਗੀ ਵਿਚ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ।²⁹ ਕੋਇਨੀ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ 'ਸਾਧਾਰਣ।' ਇਹ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਸੀ। ਨਵਾਂ ਨੇਮ ਕੋਇਨੀ ਯੂਨਾਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।³⁰ ਅਰਥਾਵਲੀ ਵਿਚ ਵੇਖੋ 'ਯਹੂਦੀ ਮੁਰੀਦ।' ਹੋਮ ਵਿਚ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੀ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਅਬਾਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕਾਬਲੀਅਤ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗੈਰ ਕੋਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਹੂਦੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿਚ ਲੈ ਆਏ ਸਨ।

³¹ ਕਈ ਲੋਕ ਜੋ ਬੋਲੀਆਂ ਬੋਲਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਸਮਝਾਉਂਦਿਆਂ ਕਿ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2 ਦੀ 'ਬੋਲੀ' ਦਾ ਅਰਥ ਅਸਲ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਹੈ ਇੰਜ ਰੁਕ ਰੁਕ ਕੇ ਬੋਲਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਹਕਲਾ ਰਹੇ ਹੋਣ। ਰਸੂਲ ਇੰਜ ਨਹੀਂ ਬੋਲੇ ਸਨ। ਜੇ ਉਹ ਇੰਜ ਬੋਲਦੇ ਤਾਂ ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਤੇ ਕੁਝ ਸਾਬਤ ਨਾ ਹੁੰਦਾ। ਪਰ ਰਸੂਲਾਂ ਨੇ ਬੜੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ, ਸਪਸ਼ਟ ਸਮਝ ਵਿਚ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਗੈਰ ਜ਼ਬਾਨਾਂ ਵਿਚ 'ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੇ ਵੱਡੇ ਵੱਡੇ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਵਖਾਣ' ਕੀਤਾ।³² ਲੂਕਾ ਨੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਇਲਾਕਿਆਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣਨ ਲਈ ਨਕਸ਼ਾ ਵੇਖੋ। ਸਾਫ਼ ਹੈ ਕਿ ਜਦ ਉਸ ਨੇ ਪੂਰਬ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਕੇ ਪੱਛਮ ਵੱਲ ਰੁੱਖ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਚਾਨਕ ਪੂਰਬ ਵਿਚ 'ਅਰਬੀਆਂ' ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ ਆਇਆ ਤਾਂ ਉਹਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਜ਼ਰੂਰ ਹੀ ਕੋਈ ਮਕਸਦ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਫਸੋਸ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਮਕਸਦ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਕੁਝ ਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਕਿਉਂ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਸਾਨੂੰ ਐਨਾ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਾਕ ਵਿਚ ਇਹ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ 'ਹਰੇਕ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਜੋ ਅਕਾਸ਼ਦੇ ਹਠੇ ਹੈ' ਯਹੂਦੀ ਲੋਕ ਉੱਥੇ ਆਏ ਹੋਏ ਸਨ।³³ ਪਰ ਅੰਗੂਰ ਦੀ ਫਸਲ ਸਾਲ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿਚ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਅਨੁਵਾਦ ਵਿਚ 'ਮਿੱਠੀ ਸ਼ਰਾਬ' ਹੈ।³³ ਸਾਨੂੰ ਪੂਰਾ ਪੂਰਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇਸ ਵਾਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਇੱਥੇ ਕਿਉਂ ਕੀਤੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਘੁੰਮਦਿਆਂ ਹੋਇਆ ਉਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਅਤੇ ਨਿਚੋੜ ਕੱਢਿਆ ਕਿ ਰਸੂਲ ਕਿਸੇ ਸਰਾਬੀ ਵਾਂਗ ਅਵਾ ਤਵਾ ਬੋਲ ਰਹੇ ਹਨ। ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰਸੂਲਾਂ ਨੂੰ ਨਸ਼ੇ ਵਿਚ ਸਮਝਿਆ ਤਾਂ ਇਹਦਾ ਇੱਕੋ ਇਕ ਕਾਰਣ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਵੇਖਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਸ਼ਾਇਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉੱਥੇ ਅਸਲ 'ਚ ਬੋਲੀਆਂ ਬੋਲੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਉਹਨਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਘਾਟ ਨਹੀਂ ਹੈ।